

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

MALSON

La seva filla i el seu fill es van quedar a casa. Era per un moment, anava a comprar un parell de coses al supermercat. Els va dir que no contestessin el telèfon i que no obrissin la porta a ningú que truqués. Tornaria de seguida. Es va assegurar que duia les claus i el cabàs de la compra, va tancar la porta, baixà les escales (era un costum d'ençà que li havien diagnosticat artrosi avançada) i sortí al carrer. Agafà la llista que tenia dins de la butxaca dels pantalons per confirmar que havia apuntat tot el que necessitava. Creuà el carrer pel pas de vianants, però no s'adonà que el cotxe que li venia per l'esquerra no tenia prou temps per frenar i l'impacte fou tremend. El cos es desplaçà uns metres enllà. Crits de la gent. Un ciclista que passava, s'aturà de seguida i fou a socorre'l: era metge. No hi havia res a fer, el cop havia estat fatídic. Encara respirava i com si es pogués veure a si mateix, només tenia un pensament: els fills! No podia parlar però sentia la veu de les altres persones que ja el donaven per mort. Sentia una pressió forta al pit, però el dolor no era extern, sinó intern... els fills, es deia a si mateix, els he deixat a casa, els fills... aneu-los a buscar! Obriu-los el balcó perquè no sabran fer-ho, he tancat la porta amb clau: no sabran sortir! Què faran tantes hores allí dintre? Com sabran que he tingut un accident? Els fills, si us plau, aneu-hi! Obriu-los la porta, no me'ls deixeu sols! Qui els farà el dinar? Porteu-me'ls, si us plau, he de fer-los un petó! No poden quedar-se sols, són massa petits! Com és que no me'ls he endut amb mi com tantes altres vegades? Què diran els veïns? I la família? Pensaran que he estat un mal pare. L'angoixa era impressionant. Tombat a terra, no es podia moure, però podia pensar i sentir, la ment li anava a velocitat de vertigen i el cor se li feia petit, uns calfreds invadien el seu cos i només pensava en les seves criatures. Se sentia garratibat, suava a raig fet. Era allò l'infern? Un dolor que se'l menjava per dintre li feia saltar les llàgrimes i no podia parar de plorar. Què diria la seva dona? Era fora, de viatge de treball. Es comunicaven per correu electrònic, com l'avisaria de què els fills s'havien quedat sols? Mica en mica se sentí defallir, ja gairebé no podia pensar.

L'ofuscació era total. El cos se li debilitava per moments, la respiració era cada cop més difícil i la tristesa era tan gran que se sentí envellir per moments. Ja no els tornaré a veure mai més... què serà dels meus fills? Què en serà? Finalment, s'adormí, extenuat. Al cap d'una estona notà unes pessigolles als peus. No podia resistir les pessigolles i s'incorporà de cop. Una rialla de malifeta es dibuixava tant a la cara del seu fill petit com de la seva germana, una mica més gran, que reia a cor què vols. "Vinga, lleva't, pare gandul!", li deien. Es fregà els ulls. Si! Havia estat un malson! Abraçà els seus fills que gairebé els ofega i es digué a si mateix que mai no els deixaria sols.

Març 2022.